

อินดีเทอร์มิเนซีของเหตุการณ์

เทพวิ โชควติน

บทคัดย่อ

ในงาน “เหตุการณ์ ความจริง และอินดีเทอร์มิเนซี” (2002) ของอาซิลเล เซ วาร์ทซ์ ได้เสนอความคิดที่ว่าข้อความเหตุการณ์โดยทั้งหมดนั้นมีลักษณะอินดีเทอร์มิเนท ไม่ตรงไปตรงมา โดยเห็นได้จากตัวอย่างของปัญหาที่มาจากปรากฏการณ์ของความคลุมเครือ ซึ่งไม่อาจหาจุดชี้ชัดเหตุการณ์ได้ในตำแหน่งของกาล-อวกาศและขอบเขตของมันก็เป็นเพียงไม่ใช่โบนาไฟด์ และเห็นได้จากข้อถกเถียงว่าด้วยข้อความเอกลักษณ์จากปัญหาที่ว่าชื่อเหตุการณ์ที่มีความหมายต่างกันสามารถมีสิ่งที่ถูกบ่งถึงสิ่งเดียวกันได้ รวมถึงข้อถกเถียงที่ว่าเหตุการณ์ไม่อาจอธิบายให้นำพอใจได้ด้วยคุณสมบัติเชิงเวลาและคุณสมบัติแบบโทรป ผู้เขียนไม่เห็นด้วยกับวาร์ทซ์เพราะเห็นความไม่สมบูรณ์ในข้อโต้แย้งที่วาร์ทซ์ไม่อาจปกป้องจุดยืนของตนได้ว่าความคลุมเครืออื่นนั้นคืออะไรซึ่งทำปรากฏการณ์ของความคลุมเครือกลายเป็นความคลุมเครือเสียเอง และข้อโต้แย้งต่อการอธิบายเหตุการณ์ด้วยโทรปของวาร์ทซ์นั้นก็ฟังไม่ขึ้น เพราะผู้เขียนได้เสนอว่าทฤษฎีโทรปมีความสามารถอธิบายโดยเข้ากันได้กับเกณฑ์เอกลักษณ์ของเหตุการณ์ ซึ่งชี้ได้ว่าไม่ได้มีความขัดแย้งใดๆ ในกรณีที่ชื่อเหตุการณ์ที่มีความหมายต่างกันจะสามารถมีสิ่งที่ถูกบ่งถึงอย่างเดียวกัน และผู้เขียนเสนอว่าความเข้าใจผิดของวาร์ทซ์นั้นเกิดจากการมีข้อยอมรับต่อทวิสัยแบบเดิมที่เห็นว่าโลกมีอยู่โดยไม่ขึ้นกับมนุษย์แต่วาร์ทซ์กลับไม่ได้มีการวางอภิปรายของเหตุการณ์ร่วมไปกับบรรดาศาสตร์ จึงเกิดปัญหาอินดีเทอร์มิเนซีของเหตุการณ์ขึ้น

1

ในขณะที่ข้อความที่บ่งถึงวัตถุ (object) เช่น (1) *หมวกของลูสว* สามารถตรวจสอบค่าความจริงว่าเป็นอย่างไรได้ด้วยการไปดูว่าหมวกของลูสนั้นสวจริงหรือไม่ ข้อความที่บ่งถึงเหตุการณ์ เช่น (2) *การบรรยายของลูน่าเบือ* ก็ดูเหมือนจะตรวจสอบความจริงได้เช่นกันว่าการบรรยายของลูน่าเบือนั้นฟังน่าเบือจริงหรือไม่ นักปรัชญาจึงมองว่าการพูดถึงเหตุการณ์เช่นนี้น่าจะมีแนวทางการศึกษาในภววิทยาอย่างเดียวกันกับที่ศึกษาวัตถุโดยมองว่าเป็นสัคภาพ (entities) เพื่อให้การพูดที่เราเป็นปกติเกี่ยวกับโลกนั้นมี ความหมาย โดยเห็นได้ชัดเจนเช่นในแนวคิดของเดวิดสันซึ่งมองว่าความหมายของประโยคเหตุการณ์หรือการกระทำนั้นมีรูปแบบเชิงตรรก (logical forms) เป็นตัวกำหนด (Davidson, 1967) การบ่งถึงเหตุการณ์จึงมีความตรงไปตรงมาได้ เช่นข้อความ (3) *บรูตุสแทงซีซาร์ด้วยมีดเล่มหนึ่ง* ก็เป็นข้อความที่บ่งถึงเหตุการณ์อย่างหนึ่งที่เกิดขึ้นโดยอาศัยความสัมพันธ์สามที่คือ บรูตุส, ซีซาร์, และมีด ถ้าจะถามว่าทำไมข้อความ (3) จึงสามารถบ่งชี้ข้อความหนึ่งคือ (4) *บรูตุสแทงซีซาร์* ได้ก็อธิบายได้ว่าเพราะเหตุการณ์หนึ่งที่เกิดขึ้นคือ การแทงซีซาร์โดยบรูตุส นั้นมีคุณสมบัติ (property) บางประการซึ่งในที่นี้คือคุณสมบัติ การทำให้เกิดขึ้นด้วยมีดเล่มหนึ่ง (3) จึงบ่งชี้ (4) ได้แม้ว่า (4) มีความสัมพันธ์ที่ต่างออกไปคือเป็นความสัมพันธ์สองที่ระหว่างบรูตุสกับซีซาร์ก็ตาม ข้อวินิจฉัยต่อภววิทยาของเหตุการณ์ในฐานะสัค

ภาพอย่างหนึ่งเช่นนี้ดูเหมือนจะชัดเจน แต่วาร์ทซ์เห็นว่าหากการพูดเกี่ยวกับเหตุการณ์มีความซับซ้อนมากยิ่งขึ้น แนวการวิเคราะห์ข้างต้นจะเริ่มมีปัญหาคือจะทำให้ยากขึ้นเมื่อเราวิเคราะห์ตัวเหตุการณ์นั้นให้แม่นยำมากยิ่งขึ้น เช่นถามว่า ‘การบรรยายของลู’ นั้นเป็นเหตุการณ์เดียวกันกับ ‘การอธิบายในปัญหาจิต-กาย’ หรือไม่ หรือ ‘การแท่งซีซาร์ของบรูตัส’ เป็นเหตุการณ์เดียวกันกับ ‘การฆ่าซีซาร์ของบรูตัส’ หรือไม่ หรือเป็นเหตุการณ์เดียวกันกับ ‘การสังหารซีซาร์อย่างรุนแรงโดยบรูตัส’ หรือไม่ คำถามเช่นนี้วาร์ทซ์มองว่าเป็นคำถามเชิงอรรถศาสตร์ที่เกี่ยวกับวิธีการพูดถึงโลกและเกี่ยวกับว่ากำลังพูดถึงอะไรอยู่ ซึ่งจะนำไปสู่การตอบคำถามเกี่ยวกับเหตุการณ์ในเชิงอภิปรัชญาได้ว่าเหตุการณ์หนึ่งๆ มีเกณฑ์การเป็นเอกลักษณ์เพื่อที่จะบอกได้ว่าเป็นเหตุการณ์นั้นๆ ได้อย่างไร แต่วาร์ทซ์เห็นว่าระหว่างการตอบคำถามสองอย่างนี้เองที่ชี้ให้เห็นถึงความคลุมเครือหรืออินดิเทอร์มินซีที่แฝงลึกอยู่ในมโนทัศน์ของเหตุการณ์ นั้นเพราะการจะรู้ได้อย่างแน่นอนว่าข้อความบ่งถึงเหตุการณ์หนึ่งๆ ว่าเป็นเหตุการณ์นั้นๆ อย่างตายตัวนั้นไม่อาจอนุมานได้จากชื่อของเหตุการณ์หรือกริยาที่บ่งถึงการกระทำที่ปรากฏในข้อความได้ วาร์ทซ์เรียกแนวความคิดนี้ว่า อินดิเทอร์มินซี ซึ่งดูได้จากตัวอย่างที่ยกมาเป็นข้อโต้แย้งสองตัวอย่างคือ ปรากฏการณ์ของความคลุมเครือ และข้อถกเถียงว่าด้วยข้อความเอกลักษณ์ (Varzi, 2002 : 242-243)

ก่อนที่จะเข้าไปสู่ข้อโต้แย้ง วาร์ทซ์มีข้อยอมรับไว้ก่อนเกี่ยวกับลักษณะของเหตุการณ์ว่า (i) เหตุการณ์คือสิ่งเฉพาะ (particulars) ซึ่งไม่ใช่สัจภาพที่เกิดซ้ำ (ii) เหตุการณ์เป็นสัจภาพในระบบกาล-อวกาศ คือมีสถานที่และช่วงเวลาที่เกิดเหตุการณ์หนึ่งๆ เกิดขึ้น และข้อยอมรับนี้ต้องไม่สับสนกับการเข้าใจว่าเหตุการณ์เป็นข้อเท็จจริง (facts) เช่นเหตุการณ์การบรรยายของลูไม่ควรจะสับสนกับข้อเท็จจริงที่ว่าเธอมีการบรรยาย การใช้คำว่าเหตุการณ์นั้น วาร์ทซ์จะใช้ในความหมายกว้างคือรวมการเกิดขึ้น (occurrences) ชนิดใดๆ ก็ได้ไม่ว่าจะกินเวลาเพียงสั้นๆ หรือยาวนาน ไม่ว่าจะเกิดขึ้นตามธรรมชาติหรือเป็นการกระทำของมนุษย์ที่ตั้งใจหรือไม่ตั้งใจก็แล้วแต่ และสุดท้าย ‘ชื่อเหตุการณ์’ (event names) ก็ให้หมายถึงอย่างกว้างๆ คือครอบคลุมได้ทุกรูปแบบของการแสดงออกทางภาษาที่ผู้พูดใช้เพื่อบ่งถึงเหตุการณ์หนึ่งๆ ไม่ว่าจะ เป็นคำหรือวลี หรือคำบรรยายเฉพาะ (Varzi, 2002 : 243-244) ข้อยอมรับไว้ก่อนเหล่านี้คาดว่าวาร์ทซ์ขอให้ยอมรับไว้ก่อนที่จะกล่าวถึงประเด็นของตนเพราะที่จริงแล้วแต่ละประเด็นที่กล่าวมานั้นมีจุดถกเถียงกันได้มากมาย เช่นเหตุการณ์เป็นสิ่งเฉพาะจริงหรือไม่ การกระทำเป็นเหตุการณ์หรือไม่ ซึ่งประเด็นเหล่านี้ต้องการเนื้อที่ที่อื่นที่จะถกเถียงโดยตรงแต่ก็ไม่ใช่ประเด็นปัญหาที่วาร์ทซ์สนใจในที่นี้

ปรากฏการณ์ความคลุมเครือชี้ถึงอินดิเทอร์มินซีได้อย่างไร วาร์ทซ์ชี้ให้เห็นความคลุมเครือของเหตุการณ์จากลักษณะสองประการคือกาล-อวกาศและเงื่อนไขเอกลักษณ์ ในลักษณะประการแรกคือไม่อาจชี้ชัดได้ว่าเหตุการณ์หนึ่งๆ ที่ถูกระบุด้วยชื่อของเหตุการณ์เกิดขึ้นที่ใด และเกิดขึ้นเมื่อใดมีระยะเวลายาวนานเท่าใด เช่นเหตุการณ์ ‘การรณรงค์ของเจ้าหญิงไดอาน่า’ ‘การปฏิวัติอุตสาหกรรม’ ซึ่งไม่มีสถานที่ระบุหรือช่วงเวลาที่แน่นอนแม้ว่าเรารู้ว่าเหตุการณ์เป็นสิ่งที่ในเวลาและมีสถานที่ของการเกิดขึ้นก็ตาม อินดิเทอร์มินซีของเหตุการณ์จึงไม่ได้หมายความว่าเหตุการณ์นั้นไม่ใช่สิ่งเฉพาะในกาล-อวกาศ หรือตัวเหตุการณ์เป็นสิ่งเฉพาะในกาล-อวกาศที่คลุมเครือ แต่สิ่งที่เป็นปัญหาว่าคลุมเครือคือชื่อ

เหตุการณ์นั้นต่างหาก ปัญหาที่กำลังพิจารณาจึงหนักไปในเชิงอรรถศาสตร์ของชื่อเหตุการณ์ว่าชื่อเหตุการณ์หนึ่งๆ มันกำลังบ่งถึงอะไร (Varzi, 2002 : 245-246)

ศัพท์เฉพาะสองคำคือขอบเขตแบบเฟียต (fiat) และขอบเขตแบบโบนาไฟด์ (bona fide) นั้นแบบแรกหมายถึงขอบเขตที่มนุษย์สร้างขึ้นเองหรือแบ่งเอง เช่นขอบเขตระหว่างนาฬิกาที่ตีและนาฬิกาที่ทำการพูด เขตแดนระหว่างประเทศ และแบบหลังเป็นขอบเขตตามธรรมชาติ เช่นจุดเริ่มกระบวนการทำให้ของเหลวเย็นจนเริ่มแข็งตัว ขอบเขตของพื้นที่ที่วัตถุทรงกลมชิ้นหนึ่งหมุนวนรอบ ขอบเขตทั้งสองอย่างไม่ครอบคลุมแต่กับลักษณะของเหตุการณ์ แต่เป็นลักษณะของสิ่งต่างๆ ได้ด้วย เช่นรัฐไวโอมิ่งถือว่าเป็นวัตถุเฟียต ด้านขวามือของโต๊ะก็เช่นกัน หากพิจารณาแล้วจะพบว่าเหตุการณ์ส่วนใหญ่เป็นสภาพแบบเฟียตนี้ เช่นการปฏิวัติอุตสาหกรรม สงครามโลกครั้งที่สอง ถือเป็นขอบเขตที่มนุษย์กำหนดเองทั้งทางเวลาและทางกายภาพ ขอบเขตวัตถุแบบเฟียตก็เป็นขอบเขตที่อินดิเทอร์มินาท ไม่อาจกำหนดขอบเขตได้แน่ชัด ปัญหาเหล่านี้ทั้งหมดชี้ถึงปรากฏการณ์ของความคลุมเครือที่อยู่ในการใช้ชื่อเหตุการณ์บ่งถึงเหตุการณ์ (Varzi, 2002 : 248-256)

ปัญหาต่อไปนี้คือข้อความเกี่ยวกับเอกลักษณ์ของเหตุการณ์ (Varzi, 2002 : 251-255) จริงหรือไม่ที่ชื่อเหตุการณ์มากกว่าหนึ่งชื่อที่มีสิ่งที่ถูกบ่งถึงอย่างเดียวกันคือเป็นเหตุการณ์เดียวกันนั้นจะต้องมีความหมายเหมือนกัน ชื่อเหตุการณ์ ‘บรูตัสแทงซีซาร์’ และ ‘บรูตัสฆ่าซีซาร์’ เป็นเหตุการณ์เดียวกันหรือไม่ ถ้าใน Davidson (1969) หรือ Anscombe (1979) จะตอบว่าเป็นเหตุการณ์เดียวกัน แต่ Chisholm (1970) จะปฏิเสธเพราะเห็นว่าเหตุการณ์การแทงกับเหตุการณ์การฆ่ามีคุณสมบัติต่างกันเชิงโมดัล (modal) นั่นคือมีบางโลกที่เป็นไปได้ที่การแทงซีซาร์โดยบรูตัสไม่ได้ทำให้เกิดเหตุการณ์การตายของซีซาร์ หรือมีบางโลกที่เป็นไปได้ที่บรูตัสฆ่าซีซาร์โดยไม่ได้ใช้มีดแทง เรายอมรับว่าสิ่งเหล่านี้เป็นไปได้ แต่คำถามของเราคือในโลกที่เป็นจริงนี้ ชื่อเหตุการณ์ทั้งสองบ่งถึงเหตุการณ์เดียวกันหรือบ่งถึงกันคนละเหตุการณ์กันแน่ วาร์ทซิชพยายามตอบโดยไม่ให้สับสนระหว่างโมดัลลิตีแบบ de re และ de dicto โดยดูที่ประโยค

(5) การฆ่าซีซาร์โดยบรูตัสนั้น ซีซาร์อาจจะมีชีวิตรอดได้

(6) การแทงซีซาร์โดยบรูตัสนั้น ซีซาร์อาจจะมีชีวิตรอดได้

หากอ่านประโยคทั้งสองในแบบ de dicto จะพบว่าได้มีค่าความจริงต่างกันคือ

(5_d) มีโลกที่เป็นไปได้ w ที่การฆ่าซีซาร์ของบรูตัสใน w นั้น ซีซาร์มีชีวิตรอด

ซึ่งถือว่าเป็นเท็จ เพราะเหยื่อที่ถูกฆ่าย่อมไม่รอด ส่วนประโยคต่อไปเป็นจริงคือ

(6_d) มีโลกที่เป็นไปได้ w ที่การแทงซีซาร์ของบรูตัสใน w นั้น ซีซาร์มีชีวิตรอด

อย่างไรก็ดีการพิจารณาแบบ de dicto เช่นนี้ไม่ได้ให้คำตอบต่อคำถามข้างต้น จริงอยู่ที่การแทงกับการฆ่ามีความหมายต่างกัน อาจมีความเป็นไปได้ที่จะชี้ถึงเหตุการณ์ที่ถูกบ่งถึงคนละเหตุการณ์ในโลกที่เป็นไปได้อื่นๆ แต่ที่กำลังถามถึงคือเฉพาะเจาะจงแต่ในโลกนี้ว่าเหตุการณ์ที่เคยเกิดขึ้นคือบรูตัสแทงซีซาร์และซีซาร์เสียชีวิตนั้น มันเป็นเหตุการณ์เดียวกันหรือไม่ หรือก็คือชื่อเหตุการณ์สองชื่อนั้นบ่งถึงเหตุการณ์เดียวกันหรือไม่ เราอาจต้องลองเลือกอ่านอีกแบบ คือแบบ de re

- (5) การฆ่าซีซาร์ของบรูตัส เหตุการณ์เฉพาะเหตุการณ์นั้น เป็นเหตุการณ์ที่มีโลกที่เป็นไปได้ w ซึ่งใน w นั้นซีซาร์รอดชีวิต
- (6) การแทงซีซาร์ของบรูตัส เหตุการณ์เฉพาะเหตุการณ์นั้น เป็นเหตุการณ์ที่มีโลกที่เป็นไปได้ w ซึ่งใน w นั้นซีซาร์รอดชีวิต

ถ้าหากการแทงไม่ใช่การฆ่าจริงก็ชี้ได้ว่า (5) เป็นเท็จ และ (6) เป็นจริง แต่ผลการวินิจฉัยเช่นนี้เป็นการทวนคำถาม เพราะเราอยากทราบว่าทั้งสองชื่อเหตุการณ์บ่งถึงเหตุการณ์เดียวกันหรือไม่ แต่นี่เราสมมติไว้ก่อนว่าเป็นคนละเหตุการณ์ จึงทำให้ค่าความจริงของสองประโยคต่างกัน ทีนี้เราสมมติว่าเป็นเหตุการณ์เดียวกัน การอ่าน (5) และ (6) ก็จะได้ค่าความจริงเดียวกันทั้งคู่ไม่ว่าจะจริงหรือเท็จ การตีความแบบ de re จึงใช้ไม่ได้ที่จะตอบคำถามข้างต้นนั้นเช่นกัน

การตรวจสอบต่อการอ้างเหตุผลข้างต้นของทอมสัน (J.J. Thomson) จะต่างออกไปเพราะใช้การนำคุณสมบัติเชิงขณะเวลา (temporary properties) เข้ามาวิเคราะห์ นั่นคือการแทงซีซาร์ของบรูตัสเกิดขึ้น ณ เวลา t แต่ซีซาร์ตายในเวลาต่อมาคือ t' ในกรณีนี้การแทงจะเป็นอย่างเดียวกันกับการฆ่าได้อย่างไร หากว่าการแทงเป็นการฆ่าก็เท่ากับว่า ณ เวลา t มีเหตุการณ์เกิดขึ้นเพียงอย่างเดียวแต่เราจะรับว่าฆ่าได้อย่างไรถ้าในเวลา t ซีซาร์ยังไม่ตาย แต่มาตายในเวลา t' ฉะนั้น ต่อเมื่อถึงเวลา t' แล้วชื่อของเหตุการณ์ทั้งสองชื่อคือ การแทงซีซาร์ของบรูตัส กับ การฆ่าซีซาร์ของบรูตัส จึงจะบ่งถึงเหตุการณ์ ณ เวลา t' นั้นได้ทั้งคู่ ในขณะที่เพียงแต่ชื่อแรกเท่านั้นที่บ่งถึง ณ เวลา t ได้ ณ เวลา t' ซึ่งทั้งสองชื่อจึงจะบ่งถึงเหตุการณ์เดียวกัน ดังนั้น ถือว่ามีสิ่งที่ถูกบ่งถึงสิ่งเดียวกันแม้ว่าจะมีความหมายต่างกัน (Thomson, 1971) อย่างไรก็ตาม วาร์ทซีไม่เห็นด้วย (Varzi, 2002 : 257-258) จริงอยู่ที่การฆ่าทุกครั้งต้องรวมการตายของเหยื่อไว้เป็นส่วนหนึ่ง แต่การพูดเช่นนี้ก็แสดงว่าการแทงและการฆ่าไม่ใช่เหตุการณ์เดียวกัน แต่การฆ่าเป็นผลบวกของการแทงกับการตาย ทั้งสองชื่อเหตุการณ์จึงไม่ได้มีความหมายอย่างเดียวกัน

ในประเด็นเกี่ยวกับเงื่อนไขการเป็นเอกลักษณ์ที่ผ่านมาข้างต้นเป็นข้อโต้แย้งว่าด้วยจุดที่ว่า แต่ละชื่อเหตุการณ์บ่งถึงเหตุการณ์ต่างกันเพราะมีคุณสมบัติต่างกัน อีกประเด็นหนึ่งคือ แต่ละเหตุการณ์ต่างกันเพราะมีคุณสมบัติที่เข้ามามีส่วนร่วมต่างกัน โดยโต้แย้งที่งานของเบนเนตต์ (J. Bennett) ซึ่งพูดถึงประเด็นของการมองว่าเหตุการณ์เป็น การเป็นตัวอย่างของคุณสมบัติ (property exemplifications) ซึ่ง Kim (1976) ได้ใช้คำนี้และเบนเนตต์เรียกว่าโทรป (tropes) (Bennett, 1988) เช่นวิเคราะห์การแทงซีซาร์ของบรูตัส ณ เวลา t ว่ามีการเป็นตัวอย่างหรือโทรปของคุณสมบัติการแทง ส่วนเวลา t' มีเหตุการณ์การฆ่าซีซาร์ของบรูตัส ก็คือว่ามีการเป็นตัวอย่างหรือโทรปของคุณสมบัติการฆ่า ดังนั้นในเมื่อเหตุการณ์เป็นโทรปก็สามารถมีเกณฑ์การเป็นเอกลักษณ์ได้คือ x และ y จะเป็นเหตุการณ์เดียวกันเมื่อและต่อเมื่อพวกมันเป็นโทรปของคุณสมบัติเดียวกันโดยสิ่งเดียวกัน ณ เวลาเดียวกัน ดังนั้น ถ้าซีซาร์ถูกแทงและตายในทันที เวลา t และ t' ดังกล่าวก็คือเวลาเดียวกัน วาร์ทซีไม่เห็นด้วยในจุดนี้ เพราะมองว่าการเป็นตัวอย่างหรือโทรปของคุณสมบัติ P เช่นการแทงนั้นพูดถึงได้เพียงบางส่วนของมัน แต่ถ้าจะให้การเป็นตัวอย่างของคุณสมบัตินั้นแม่นยำมากยิ่งขึ้นก็อาจบรรยายว่าเป็น การแทงด้วยมีดแหลมคมอย่างหนักหน่วงใน

แบบที่ว่า..... ฯลฯ วาร์ทซิมองว่าเราไม่อาจมีชื่อเหตุการณ์ที่บังความจริงทั้งหมดเกี่ยวกับคุณสมบัติ P ได้ จึงยังมีความคลุมเครือ จะเห็นได้ว่าเบนเนตต์ยอมรับว่าเราไม่สามารถมีชื่อเหตุการณ์ที่มีภาคแสดงที่แสดงนัยของ P ได้อย่างเต็มที่ (Bennett, 1988 : 93) วาร์ทซีก็ตอกย้ำว่าหากบรรยายคุณสมบัติ Q ในฐานะคุณสมบัติของการมาแล้ว การต่อคำบรรยายออกไปได้เรื่อยๆ ก็อาจจะถึงจุดที่สุดท้ายแล้วคุณสมบัติ Q ก็กลายเป็นคุณสมบัติเดียวกับ P ดังนั้น แม้ในตอนต้นทั้งสองคุณสมบัติจะมีความหมายต่างกัน แต่ก็กลับมามีสิ่งที่ถูกบังถึงอย่างเดียวกันได้ การตัดสินใจโดยคุณแต่เพียงจากชื่อเหตุการณ์จึงทำไม่ได้ เพราะมันบอกได้เพียงบางส่วน (Varzi, 2002 : 258-260) และการใช้โทรปอธิบายก็ทำให้แยกไม่ได้ว่า การแทงด้วยมีดแหลมคมอย่างหนักหน่วงในแบบที่ว่า.... จะต่างจากการแทงเฉยๆ อย่างไรถ้าใช้ในชื่อเหตุการณ์ การแทงซีซาร์ของบรูตัส เราจะต้องมีการเป็นตัวอย่างหรือโทรปของคุณสมบัติที่ชื่อเหตุการณ์นี้บังถึงอย่างมากมายไม่รู้จบหรือไม่ (Varzi, 2002 : 261)

โดยสรุปแล้ววาร์ทซียพยายามปกป้องแนวความคิดอินตีเทอร์มินซีของเหตุการณ์ที่เขาเสนอ โดยอ้างเหตุผลว่าชื่อของเหตุการณ์นี้ไม่ได้มีความตรงไปตรงมาที่จะชี้ได้ว่ากำลังพูดถึงเหตุการณ์อะไรกันแน่ นั่นเพราะมีปรากฏการณ์ของความคลุมเครือแฝงอยู่ เห็นได้จากที่ไม่อาจหาความแม่นยำตรงในกาล-อวกาศได้ รวมทั้งเงื่อนไขการเป็นเอกลักษณ์ก็ไม่สามารถหาเงื่อนไขที่น่าพอใจได้ทั้งทางการพิจารณาในเชิงโมดลลิตี คุณสมบัติเชิงขณะเวลา หรือคุณสมบัติแบบโทรปก็ตาม การแสดงออกในภาษาของมนุษย์ที่คิดว่าเข้าใจกันได้จึงเป็นการทำความเข้าใจแบบหลวมๆ ซึ่งก็พอให้สื่อสารกันได้โดยเราต้องใช้บริบทเข้าช่วยในการสื่อสารกัน (Varzi, 2002 : 261)

2

จากการวิเคราะห์ ผู้เขียนพบว่าข้อโต้แย้งของวาร์ทซิมิประเด็นให้ถกเถียงได้สามประการ สองประการแรกก็คือความน่าเชื่อถือของตัวอย่างข้อโต้แย้งทั้งสองคือปรากฏการณ์ของความคลุมเครือกับข้อความเอกลักษณ์นั้น ซึ่งผู้เขียนสังเกตว่าความคลุมเครือที่วาร์ทซิช้อ้างนั้นเป็นสิ่งที่คลุมเครือเสียเอง และพบว่าการอธิบายเหตุการณ์ว่าเป็นโทรปไม่น่าจะเกิดปัญหาการเป็นเอกลักษณ์อย่างที่วาร์ทซิดีโต้แย้ง ประเด็นสุดท้ายเป็นการวิเคราะห์ถึงเบื้องหลังข้อโต้แย้งทั้งหมด โดยผู้เขียนพบว่าวาร์ทซิมิแนวความคิดเกี่ยวกับอินตีเทอร์มินซีได้นั้นเพราะมโนทัศน์ ‘ภววิสัย’ (objectivity) เป็นสิ่งสำคัญที่อยู่เบื้องหลังข้อโต้แย้งของวาร์ทซิและเป็นมโนทัศน์ในนิยามที่ไม่ใช่ว่าไม่มีปัญหาอยู่ก่อน

ขอบเขตเชิงกาล-อวกาศของเหตุการณ์หนึ่งๆ ไม่อาจกำหนดได้แน่นอนว่าเหตุการณ์หนึ่งกินเวลานานแค่ไหนหรือมีที่เกิดในขอบเขตแค่ไหนกันแน่ นั่น วาร์ทซิเห็นว่าเป็นลักษณะอินตีเทอร์มินท และชื่อเหตุการณ์ที่บังถึงสิ่งเหล่านี้ก็มีความคลุมเครือ และเราก็พบแล้วว่าเหตุการณ์ส่วนใหญ่มีขอบเขตเป็นเฟียต คืออาศัยการรับรู้และเข้าใจของมนุษย์เอง วาร์ทซิดึงกับบอกว่าไม่ใช่แต่เหตุการณ์เท่านั้น วัตถุบางอย่างเช่นภูเขาเอเวอร์เรสต์ก็ไม่อาจมีขอบเขตที่แน่ชัดได้ว่าจะมีเส้นแบ่งที่ใดที่ได้ชื่อว่าเป็นเขตเริ่มต้นของภูเขาเอเวอร์เรสต์หรือยังไม่ได้เริ่มต้นที่ตรงไหน เอเวอร์เรสต์จึงเป็นวัตถุเฟียตที่ชื่อของมันมี

ความคลุมเครือ (Varzi, 2002 : 250) อย่างไรก็ตาม การใช้การแสดงออกทางภาษาที่คลุมเครือนั้น ความหมายของลักษณะที่คลุมเครือนั้นเป็นอย่างไรกันแน่ และจริงๆ แล้วสามารถใช้คำว่าคลุมเครือให้ครอบคลุมถึงชื่อเหตุการณ์เหล่านี้ได้อย่างไร เช่น การปฏิวัติอุตสาหกรรม สงครามโลกครั้งที่สอง การรณรงค์ของเจ้าหญิงไดอาน่า ได้ใช่หรือไม่ ถ้ามีข้อความอย่าง ‘วาร์ทซิ่งเร็ว’ เราพอจะเข้าใจได้ว่าเป็นการกล่าวถึงลักษณะการวิ่งของเขา แต่ไม่ได้เข้าใจอย่างชัดเจนและแม่นยำตรงว่าวิ่งเร็วแค่ไหนและทำให้ตัดสินใจได้ว่าเขาไม่ได้วิ่งช้าอย่างไรได้ คำในภาษาที่ไม่ได้มีบริบทที่แน่ชัดลงไปเช่นนี้ถือได้ว่ามีความคลุมเครือ แต่ถ้าเริ่มบอกว่า จะควรวิ่งเร็วหรือไม่ก็คือควรวิ่งได้เกิน 20 กิโลเมตรต่อชั่วโมงก็ถือว่าวิ่งเร็ว เช่นนี้ความคลุมเครือแบบที่ไม่มีเกณฑ์ตัดสินให้ชัดเจนก็หมดไป ความคลุมเครือที่เกิดขึ้นนี้จึงเห็นได้ว่าเกิดจากการที่ไม่สามารถหาจุดที่แน่นอนตัดสินได้ถ้าผู้พูดไม่ได้ให้เกณฑ์ตัดสินไว้ก่อน เช่นเดียวกันเราไม่ทราบแน่ชัดว่าสงครามโลกครั้งที่สองกินเวลายาวนานแค่ไหน (ถ้าจะระบุให้ชัดเจนถึงระดับส่วนย่อยที่สุดของเวลาไม่ใช่แค่ระบุเป็นปีที่เท่านั้นเท่านั้น) และมีอาณาเขตของเหตุการณ์นี้คลุมถึงที่ใดบ้าง แต่ความไม่ชัดเจนนี้ชี้ได้หรือไม่ว่า ผู้ที่กล่าวว่า ‘เราไม่อาจตัดสินได้แน่ชัดว่าสงครามโลกครั้งที่สองมีขอบเขตแค่เพียงในโลกนี้’ ไม่ได้เป็นผู้ที่กล่าวผิดไปด้วย หรือกับเหตุการณ์การปฏิวัติอุตสาหกรรมก็ไม่อาจกำหนดเขตเวลาหรือสถานที่ที่แน่นอนได้ แต่มันทำให้เราตัดสินว่า ผู้ที่กล่าวว่า ‘เราไม่อาจตัดสินได้แน่ชัดว่าเหตุการณ์ปฏิวัติอุตสาหกรรมครอบคลุมแค่เฉพาะศตวรรษที่ 18 เป็นต้นมา อาจครอบคลุมไปถึงเมื่อหลายพันล้านปีก่อนด้วย’ เป็นผู้ที่พูดถึงสิ่งที่อาจถูกต้องได้ในโลกที่เป็นจริงนี้หรือไม่ เราตัดสินได้ไม่ใช่หรือว่าสองคนนี้กล่าวผิด แม้อาจจะยอมรับไว้ก่อนว่าขอบเขตเชิงกาล-อวกาศนั้นไม่อาจชี้ชัดได้ว่าครอบคลุมถึงแค่ไหนหรือก็คือมีลักษณะอินดิเทอร์มินั้น เราก็ไม่ได้จำเป็นต้องเห็นด้วยกับวาร์ทซิงว่าชื่อของเหตุการณ์เหล่านี้มีความคลุมเครือ ผู้เขียนจึงไม่เห็นด้วยกับการอ้างลักษณะดังกล่าวแล้วใช้คำว่า ‘คลุมเครือ’ บ่งถึงลักษณะดังกล่าวนั้น นั่นเพราะแม้เราตัดสินให้แน่ชัดไม่ได้ว่าขอบเขตเชิงกาล-อวกาศครอบคลุมถึงแค่ไหน ก็ไม่ใช่ที่เราจะไม่เข้าใจเลยว่าเหตุการณ์หนึ่งๆ ไม่ได้ ครอบคลุมถึงขอบเขตของเวลาหรือสถานที่ในขอบเขตเท่าใดไปด้วย เช่นเราเข้าใจว่าสงครามโลกครั้งที่สองไม่ได้มีขอบเขตของสถานที่ออกไปถึงนอกโลก การปฏิวัติอุตสาหกรรมก็ไม่ได้มีขอบเขตของเวลาที่ครอบคลุมได้จนถึงหลายพันล้านปีก่อน สิ่งเหล่านี้ต่างจากการวิ่งเร็วหรือวิ่งช้าของวาร์ทซิงอย่างเห็นได้ชัด นั่นคือถ้าไม่มีเกณฑ์ตัดสินตั้งไว้ก่อน เราจะไม่มีทางทราบได้เลยว่าการวิ่งเร็วหรือวิ่งไม่เร็วนั้นตัดสินที่ไหน

น่าสังเกตว่าแม้จะมีการตั้งเกณฑ์ตัดสินไว้ก่อนก็ตามเช่นที่ว่าวิ่งเร็วกว่า 20 กิโลเมตรต่อชั่วโมงจะถือว่าวิ่งเร็วนั้น ความคลุมเครือก็ตามมาเกิดที่ขั้นเกณฑ์ตัดสินนี้ได้ด้วย เพราะอีกคนหนึ่งที่สามารถใช้คำว่า ‘เร็ว’ หรือ ‘ช้า’ ได้อาจตั้งอีกเกณฑ์หนึ่งขึ้นมาเช่นต้องวิ่งได้เกิน 30 กิโลเมตรต่อชั่วโมงจึงจะถือว่าวิ่งเร็ว หรืออีกคนก็อาจบอกว่าวิ่งได้มากกว่า 10 กิโลเมตรต่อชั่วโมงก็ถือว่าวิ่งเร็วแล้วก็ได้ เกณฑ์พวกนี้จึงขึ้นอยู่กับผู้ตัดสินและชี้ได้ว่าคำว่า ‘เร็ว’ แต่เพียงใดๆ ในตัวมันเองนั้นเป็นคำที่คลุมเครือ ผู้เขียนเห็นว่าปรากฏการณ์ความคลุมเครือน่าจะครอบคลุมเฉพาะแต่ในการแสดงออกทางภาษาอย่างคำว่า ‘เร็ว’ หรือ ‘ช้า’ นี้มากกว่า และเห็นได้ว่าเหตุการณ์ที่กล่าวถึงข้างต้นนั้นไม่ได้มีลักษณะแบบเดียวกันนี้เลย จึงนำ

สงสัยว่า ความคลุมเครือในความหมายของวาทะที่ที่กำหนดขอบเขตในกาล-อวกาศที่แน่ชัดไม่ได้เน้นการ ‘กำหนดได้อย่างแน่ชัด’ ของขอบเขตดังกล่าวของเหตุการณ์ที่วาทะต้องการจะต้องเป็นอย่างไรกันแน่ ถ้าจะตอบว่าเป็นขอบเขตที่มีลักษณะโบน่าไฟด์ไม่ใช่เฟียต โดยถ้าเป็นเฟียตก็ถือว่าคลุมเครือ นั่นก็ยังคงโต้แย้งได้เช่นเดิม เช่นภูเขาเอเวอร์เรสต์นั้นแม้ไม่รู้แน่ชัดว่าขอบเขตของมันเริ่มที่ตรงไหน แต่ทำไมเรารู้ว่ามันไม่ได้มีขอบเขตไปถึงในยุโรป ก็แสดงว่าชื่อของเอเวอร์เรสต์นี้ยังไม่ได้มีความคลุมเครือเท่ากับคำในภาษาอย่างคำว่า ‘เร็ว’ หรือ ‘ช้า’ ดังนั้น ถ้าความคลุมเครือหมายถึง ‘ไม่แน่ชัด’ (imprecise) ตามนัยของวาทะ ก็เห็นได้ว่าเกณฑ์นี้ยังมีความคลุมเครืออยู่ดี

ประเด็นต่อมาที่วาทะโต้แย้งเกี่ยวกับข้อความเอกลักษณ์ว่าด้วยเหตุการณ์นั้น วาทะโต้แย้งโดยเกี่ยวโยงทฤษฎีโทรปของเหตุการณ์เป็นหนึ่งในนั้น และผู้เขียนไม่เห็นด้วยว่าจริงๆ แล้วโทรปของเหตุการณ์มีปัญหาเกี่ยวกับเอกลักษณ์ไปด้วย ผู้เขียนเห็นว่าวาทะแยกไม่ออกระหว่างตัวอย่างของคุณสมบัติหรือโทรปที่ปรากฏ กับสถานที่ที่โทรปนั้นปรากฏ นั่นคือ ตัวอย่างของคุณสมบัติหรือโทรปของ ‘การแทง’ ย่อมมีความหมายคนละอย่างกับตัวอย่างของคุณสมบัติหรือโทรป ‘การฆ่า’ ไปด้วยแม้ว่าจะเกิดขึ้น ณ ที่ที่เดียวกันคือที่ที่เหตุการณ์การแทงซิวาร์ของบรูตัสจนเสียชีวิตก็ตาม โทรปของคุณสมบัติสามารถอยู่ใน ณ ที่ที่เดียวกันในเวลาเดียวกันได้อยู่แล้ว (Williams, 1966) เช่นโทรปสีแดงและโทรปความแข็งอยู่ที่ที่เดียวกันได้เช่นในลูกบิลเลียด แต่เราไม่ได้บอกว่าทั้งสองโทรปนี้เป็นเอกลักษณ์ต่อกันไปด้วย ดังนั้น โทรปของเหตุการณ์การแทงและการฆ่ามันบ่งถึงเหตุการณ์เดียวกันได้เช่นตอนที่บรูตัสแทงซิวาร์นั้น ซิวาร์เสียชีวิตทันที เหตุการณ์นี้สามารถกล่าวได้ว่าเป็นเหตุการณ์เดียวกันที่เกิดขึ้นแต่มีโทรปปรากฏร่วมกันอย่างน้อยสองโทรปคือโทรปของการฆ่ากับโทรปของการแทง การปรากฏ ณ ที่ที่เดียวกันเช่นนี้เห็นได้ว่่าก็ไม่ได้ทำให้กล่าวได้ไปด้วยว่า คุณสมบัติทั้งสองเป็นเอกลักษณ์กัน เรายังคงความหมายของมันที่ว่าแตกต่างกันตามความแตกต่างของคุณสมบัติเชิงโมดัลไว้ได้ มันจึงไม่ได้มีปัญหาว่าเป็นเหตุการณ์ที่มีความหมายต่างกันแต่กลับมีสิ่งที่ถูกบ่งถึงสิ่งเดียวกันไปด้วย เพราะโทรปที่บ่งถึงก็ยังเป็นคนละโทรป สิ่งเดียวกันที่มีร่วมกันคือสถานที่ที่ปรากฏเท่านั้น

อีกจุดหนึ่งที่วาทะโต้แย้งก็คือโทรปการแทงเฉยๆ จะแยกออกจากโทรปของการแทงด้วยมีดแหลมคมอย่างรุนแรงในแบบที่ว่า... ได้อย่างไรจริงๆ แล้วคำบรรยายที่เพิ่มเติมขึ้นมานี้ก็ไม่ได้จำเป็นต้องชี้ว่าเป็นคนละโทรปกับโทรปการแทงเดิม เพราะถ้าเข้าใจว่าเป็นกริยาวิเศษณ์ (adverbs) มันก็เป็นเพียงคำขยายความโทรปการแทงที่ปรากฏเท่านั้น ไม่ใช่โทรปใหม่ที่เกิดขึ้น (Bacon, 1995 : 43) การมีคำบรรยายที่สมบูรณ์กับเพียงบางส่วนจึงไม่ได้ต้องแตกต่างกันจริงแต่อย่างใดในทฤษฎีโทรปของเหตุการณ์อย่างที่ว่าวาทะโต้แย้ง การอธิบายด้วยโทรปของเหตุการณ์เช่นนี้จึงชี้ได้ว่าข้อความ โมดัลลิตีแบบ de re ใน (6) นั้นจะสามารถถูกต้องได้ในโลกที่เป็นไปได้ และเกี่ยวข้องกับเรื่องที่กำลังพิจารณาอยู่ไม่ว่าไม่เกี่ยวข้อง เพราะในโลกที่เป็นไปได้อื่น โทรปการแทงกับโทรปการฆ่าไม่ได้จำเป็นต้องปรากฏพร้อมกัน ณ ที่ที่บรูตัสกำลังกระทำต่อซิวาร์ เพียงแต่ว่าในโลกที่เป็นจริงนี้พวกมันปรากฏพร้อมกัน แต่ก็ไม่ได้ทำให้ทั้งสองโทรปนี้เป็นเอกลักษณ์กันไปด้วยดังที่ได้อธิบายไปแล้ว และการอธิบายเช่นนี้ก็ไม่ใช่

การตอบแบบย้อนคำถามเพราะการปรากฏพร้อมกันหรือไม่พร้อมกันของโทรปก็ไม่ได้ต้องผูกมัดกับการกล่าวว่าจะยอมรับไว้ก่อนหรือไม่ยอมรับไว้ก่อนว่าการแท่งเป็นสิ่งเดียวกับการฆ่า เพราะการจะเป็นเหตุการณ์เดียวกันหรือไม่ไม่ได้ดูที่ระดับโทรป แต่ดูที่สถานที่และเวลาที่โทรปนั้นปรากฏต่างหาก

ประเด็นสุดท้ายซึ่งยังไม่มีใครพูดถึงในการอภิปรายปัญหาของเหตุการณ์ในเชิงภววิทยาของปรัชญาสาขาวิเคราะห์ แต่คำบรรยายที่มีต่อเหตุการณ์และไม่ได้มีความตรงไปตรงมานี้มีการกล่าวถึงไปบ้างแล้วในปรัชญาสาขานัยวิเคราะห์ (hermeneutics) เช่นเอ็ดการ์ (Andrew Edgar) กล่าวไว้ใน “Objectivity, Bias and Truth” (1992) ว่าการบรรยายที่เกิดที่พบในการสื่อสารของแต่ละคนนั้นเห็นได้ว่ามีความแตกต่างกัน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับว่าผู้รับรู้เหตุการณ์หนึ่งๆ จะ ‘ตีความ’ เหตุการณ์นั้นเป็น ‘วาทกรรม’ ได้อย่างไร ซึ่งจะต้องขึ้นอยู่กับขอบฟ้าทางความรู้ที่ผู้ตีความได้รับการจัดเกล้าทางสังคมที่เขาอยู่ เห็นได้ว่าการสื่อสารเกี่ยวกับการพูดถึงเหตุการณ์หนึ่งๆ คนจะพูดถึงมันต่างกันได้โดยไม่ใช่ว่ามีฝ่ายใดถูกฝ่ายใดผิดถ้าไม่ได้ถึงกับกำลังนำเรื่องที่ไม่เกี่ยวข้องเข้ามาพิจารณาด้วย เช่นการอธิบายเหตุการณ์ ‘การแท่งซีซาร์ของบรูตัส’ กับ ‘การฆ่าซีซาร์ของบรูตัส’ นี้ (ถ้าลองยอมรับไว้ก่อนว่าผู้พูดเหตุการณ์หนึ่งๆ ไม่มีความรู้ที่จะพูดถึงชื่อเหตุการณ์หนึ่ง) เอ็ดการ์จะถือว่าเป็นคนละเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในคนละวาทกรรม นั้นเพราะแต่ละคนจำเป็นต้องใช้การตีความตามขอบฟ้าของความรู้ที่ตนมี การตั้งคำถามว่าเหตุการณ์ใดกันแน่ที่เกิดขึ้นหรือว่าทั้งสองชื่อเหตุการณ์นั้นบ่งถึงเหตุการณ์เดียวกันหรือไม่อย่างที่วาทกรรมนั้น เป็นคำถามที่เกิดขึ้นโดยเกินจากวาทกรรมของผู้ที่ตีความแล้ว คำถามแบบนี้เกิดขึ้นเพราะผู้ถามยังคงคิดว่าลักษณะของเหตุการณ์ที่อยู่นอกเหนือการใช้ภาษาบรรยายถึงตัวมันนั้นยังคงมีอยู่ได้ในตัวของมันเอง คือเป็นภววิสัย (objective) แต่เอ็ดการ์และนักนัยวิเคราะห์อีกหลายคนโจมตีต่อลักษณะภววิสัยในความหมายที่ว่า เป็นสิ่งที่อยู่นอกเหนือวาทกรรมเช่นนี้ที่ว่าถ้าจะมีวาทกรรมที่กล่าวถึงเหตุการณ์หนึ่งได้ถูกต้อง ต้องมีวาทกรรมที่ตรงกับเหตุการณ์นั้นได้เพียงอย่างเดียว

น่าสังเกตว่านักวิเคราะห์ปฏิเสธการใช้ภาษาที่มีข้อยอมรับอยู่ก่อนว่าภาษานั้นอยู่แยกต่างหากจากโลก สิ่งที่วาทกรรมทำในบทความนี้ก็คล้ายกันคือแยกแยะการพิจารณาแบบอรรถศาสตร์ออกจากอภิปรัชญาตั้งแต่ต้น แต่กลับยอมรับลักษณะภววิสัยตามความหมายเดิมว่าโลกมีอยู่จริงในตัวของมันเอง ไม่ได้ขึ้นกับภาษาของมนุษย์ ซึ่งนี่เป็นจุดผิดพลาดที่สำคัญของเขา เพราะในเมื่อเขาพยายามจะไม่มีทฤษฎีทางอภิปรัชญาทฤษฎีใดๆ เลยมารองรับข้อพิจารณาบริสุทธิ์ในการพิจารณาเชิงอรรถศาสตร์ของชื่อเหตุการณ์นี้ทำให้เขาไม่สามารถหาสภาพใดๆ ที่ชื่อเหตุการณ์เหล่านั้นบ่งถึงอย่างแน่ชัดได้จนต้องจำนนต่อการสรุปว่าชื่อเหล่านี้มีลักษณะอินดิเทอร์มินาท ถ้าเขาโยนใยการพิจารณากับทฤษฎีทางอภิปรัชญาด้วยก็จะไม่มีปัญหาของอินดิเทอร์มินาซีเช่นนี้ เช่นถ้าอยู่ในทฤษฎีของ Kim (1976) หรือ Bennett (1988) สภาพของเหตุการณ์ก็เป็นสิ่งเฉพาะอย่างหนึ่ง หรือถ้าอยู่ในทฤษฎีของ Quine (1985) สภาพของเหตุการณ์ก็เป็นสิ่งรูปธรรมอย่างหนึ่งเป็นต้น ส่วนการพูดถึงเหตุการณ์ตามแนวทางของนัยวิเคราะห์นั้นก็เป็นการใช้ภาษาเป็นสิ่งตั้งต้นโดยไม่ได้ตั้งอภิปรัชญาแบบใดแบบหนึ่งไว้ก่อน ทว่าก็ไม่ได้เจอกับปัญหาอินดิเทอร์มินาซีเพราะยอมรับความไม่ตรงไปตรงมาในการตีความเหตุการณ์ตั้งแต่ต้น

แล้ว เพราะเห็นว่าการตัดสิน ‘ความตรงไปตรงมา’ เช่นนี้มีนัยยอมรับนิยามของภววิสัยในอภิปรัชญา กระแสหลักตั้งแต่ต้นแล้วว่ามีโลกที่เป็นอยู่จริงภายนอกและไม่ขึ้นกับมนุษย์ ซึ่งนิยามเช่นนี้เป็นสิ่งที่นัก วิเคราะห์ปฏิเสธ และเลือกศึกษาแต่เฉพาะในระดับวาทกรรมแบบนักวิเคราะห์ซึ่งแยกตัวออกมาจากการ ศึกษาในทฤษฎีอรรถศาสตร์แบบเดิม ดังนั้น ถ้าหากนิยามของภววิสัยในการบรรยายเหตุการณ์มีปัญหา อย่างที่พวกนักวิเคราะห์ได้ตั้งข้อสังเกตไว้จริง ความไม่ตรงไปตรงมาหรือลักษณะอินดิเทอร์มินันซีที่ กล่าวว่ายู่ในอรรถศาสตร์ของข้อความเหตุการณ์และเป็นจุดยืนของวาทชนนั้นก็จะเป็นเพียงแค่ ภาพลวงตา เพราะแท้จริงมันเป็นความไม่ตรงไปตรงมาที่มีบ่อเกิดในมนุษย์มากกว่าจะอยู่ที่ภาษาหรือ โลก และจะชี้ได้ว่าแนวคิดของเขาไม่ถูกต้องไปด้วย

รายการอ้างอิง

- Anscombe, G.E.M. 1979. Under a Description. In *No0s* 13 : 219-233.
- Bacon, J. 1995. **Universals and Property Instances : The Alphabet of Being**. Oxford : Blackwell.
- Bennett, J. 1988. **Events and Their Names**. Oxford : Clarendon Press.
- Chisholm, R.M. 1970. Events and Propositions. In *No0s* 4 : 15-24.
- Davidson, D. 1967. The Logical Form of Action Sentences. In N. Rescher (ed.), **The Logic of Decision and Action**, pp. 81-95. Pittsburgh: University of Pittsburgh Press.
- Davidson. D. 1969. The Individuation of Events. In N. Rescher (ed.), **The Logic of Decision and Action**, pp. 81-95. Pittsburgh : University of Pittsburgh Press.
- Edgar, A. 1992. Objectivity, Bias and Truth. In A. Belsey & R. Chadwick (eds.), **Ethical Issues in Journalism and the Media**, pp.112-129. London : Routledge.
- Kim, J. 1976. Events as Property Exemplifications. In M. Brand & D. Walton (eds.), **Action Theory**, pp. 159-177. Dordrecht : D.Reidel.
- Quine, W.V.O. 1985. Events and Reification. In E. LePore & B.P. McLaughlin (eds.), **Actions and Events : Perspectives in the Philosophy of Donald Davidson**, pp. 162-171. Oxford : Blackwell.
- Thomson, J.J. 1971. The Time of a Killing. In **Journal of Philosophy** 68 : 115-132.
- Varzi, A.C. 2002. Events, Truth, and Indeterminacy. In R. Dottori (ed.), **The Dialogue - Yearbook of Philosophical Hermeneutics 1/2002 : The Legitimacy of Truth**, Proceedings of the III Meeting Italian-American Philosophy – Rome 2001. pp.241-264. Muenster: LIT Verlag.
- Williams, D.C. 1966. The Elements of Being. In his **Principles of Empirical Realism**, pp. 74 – 109. Springfield : Charles C. Thomas.